

Bc. Venuše Kverková

Mirativita ve španělštině

Posudek oponenta diplomové práce

Bc. Venuše Kverková se ve své diplomové práci zabývá prostředky vyjadřování mirativity ve španělštině a češtině na úrovni lexikální, morfologické a syntaktické. Na úvod bych chtěla ocenit volbu inovativního tématu, které není, jak v práci uvádí autorka, ani v jednom ze zkoumaných jazyků komplexně prostudováno a zpracováno. Zároveň někteří lingvisté existenci mirativity jako samostatné kategorie doposud neuznávají, popř. ji ztotožňují s kategorií evidenciality. Venuše Kverková si tedy stanovila nelehký úkol – teoreticky popsat dosavadní pohled na tuto problematiku a komplexně analyzovat systém prostředků mirativity ve španělštině (s přihlédnutím k češtině). Mohu na tomto místě konstatovat, že autorka dochází k zajímavým a přesvědčivým závěrům.

Z povahy tématu je zřejmé, že nelze striktně oddělovat teoretickou a praktickou část. V první kapitole autorka vymezuje základní pojmy a uvádí čtenáře do problematiky hodnotící modalit, evidenciality a mirativity. V dalších kapitolách se autorce daří velmi přehledně provázat teoretická východiska s vlastní analýzou jazykových dat (pracuje s korpusy InterCorp, CORPES XXI, SYN2020 a Araneum Bohemicum Maximum). Ve druhé kapitole se zabývá lexikálními prostředky, ve třetí kapitole morfologickými prostředky, ve čtvrté kapitole syntaktickými prostředky a v poslední páté kapitole zmiňuje též prostředky suprasegmentální a extralingvistické. Teoretický výklad v rámci celé práce je velmi přehledný a kultivovaný, autorka prokazuje vysokou odbornost a výbornou orientaci v tématu (pracuje s česky, anglicky a španělsky psanou sekundární literaturou, rozsah prostudované literatury je nadprůměrný). Velmi detailní je i studie situace v češtině. Teoretická východiska ilustruje vhodně zvoleným jazykovým materiálem či dílčími korpusovými analýzami. Zde prokazuje svou schopnost analyticky se zamýšlet nad zkoumaným problémem, rozhodně se nejedná pouze o popis dat, autorka chápe zkoumanou problematiku v širších souvislostech, její závěry jsou však vždy podložené a střízlivé. Velmi oceňuji, že na konci každého pododdílu autorka shrnuje dílčí závěry. Tyto závěry pak dává do širších souvislostí v závěrečné kapitole. Výsledkem je velmi komplexní a přehledná tabulka španělské a české typologie prostředků vyjadřujících mirativitu (s. 96). I v této kapitole autorka prokazuje svůj nadhled a schopnost zobecnění svých dosavadních výsledků.

Z výše uvedeného je zřejmé, že se jedná o vynikající a inovativní práci. Struktura práce je perfektně promyšlená, všechny části na sebe logicky navazují. Autorka zmiňuje vše relevantní a klíčové, což není v tomto případě vůbec snadné (téma je opravdu velmi komplexní a široké, zároveň teoreticky a metodologicky nevymezené). Autorce se podařila na omezeném prostoru vytvořit plastický obraz zkoumaného fenoménu.

Po formální, jazykové a stylistické stránce je práce připravena precizně. V textu se nachází pouze zanedbatelné množství překlepů. Autorka se vyjadřuje kultivovaně a přesně, text je i přes svou vysokou odbornost čtenářsky přístupný a příjemně plyne.

Náměty k diskusi u obhajoby:

- V čem spatřuje autorka omezení při zkoumání mirativity na jazykových korpusech?
- Je zcela pochopitelné, že vzhledem k šíři záběru autorka zmiňuje extralingvistické prostředky pouze okrajově. Setkala se autorka v průběhu načítání sekundární literatury v tomto kontextu s pojmem multimodalita?

Celkově práci považuji za vynikající a nadprůměrnou. Doporučuji ji k obhajobě a předběžně ji hodnotím známkou *výborně*.

V Praze dne 6. 6. 2024

Mgr. Adéla Smažiková